

Brian Klein

Het laatste rijk

Vertaald door Waldemar Noë

2026

AMSTERDAM

PROLOOG

El Calafate, Argentinië

JUNI 2022

John Franklin was seconden van zijn einde verwijderd. Toen de voormalige en diep gevallen presidentskandidaat op weg naar een zwarte SUV de verlaten straat in het centrum van El Calafate overstak had hij geen idee dat hij het doelwit was van een eenzame schutter, iemand die op minder dan dertig meter afstand op het terrasje van een vervallen café zat.

Een verborgen draadloos oortje redde hem het vege lijf. Het kwam met enig gekraak tot leven, waarna hij de onmiskenbare stem van zijn chauffeur hoorde die hem op het naderende gevaar wees.

‘Sir, er bevindt zich een vijandelijk element aan de overkant van de straat, op twintig graden ten westen. Hij heeft uw vertrek uit het museum gemonitord en houdt een wapen op u gericht. Zal ik hem uitschakelen?’

Franklin verstijfde enigszins en wierp een heimelijke blik naar

links voordat hij zijn stappen versnelde en begon te rennen. Het korte moment vertelde hem alles wat hij wilde weten. De man met het pistool had alle redenen om hem dood te schieten, ook al was het een bloedverwant.

‘Grijp in, maar schakel hem niet uit... verwond hem alleen maar.’

Drie seconden later drong de .50-kaliber kogel van het Barrett M107 semiautomatische geweer zich met zo’n kracht in de rechterschouder van de potentiële moordenaar dat hij achteroversloeg. Hij viel van het roestige stoeltje af en zijn hand liet het kleine handwapen los dat kletterend op het trottoir viel. Zijn hoofd raakte de betonnen stoeptegels, en hoewel hij het bewustzijn niet verloor, was hij te versuft om zich tegen de gebeurtenissen te verzetten.

De stationair draaiende Lincoln Aviator schoot naar voren en kwam met piepende banden voor het café tot stilstand. De chauffeur sprong eruit en trok het bewegingloze lichaam omhoog om het naar de achterbank van de SUV te slepen. Een moment later rukte Franklin het voorportier aan de passagierskant open en sprong in de auto, orders blaffend terwijl hij het dichttrok.

‘Rijden, Hugo. Direct naar het huis.’

Terwijl de Lincoln op hoge snelheid wegscheurde keek Franklin naar de gehavende persoon wiens bebloede lichaam op de achterbank lag uitgespreid. De man was nauwelijks bij bewustzijn, maar zijn doordringende blauwe ogen keken vol onversneden haat zijn halfbroer aan. Franklins lippen krulden zich tot een Joker-achtige grijns.

‘Maak je geen zorgen, Daniel. Alles komt goed.’

Een moment later knalde er een gebalde vuist tegen de slaap van de ontvoerde man en werd alles zwart. Als gevolg daarvan had hij geen weet van de injectienaald die kort daarna zijn huid binnendrong.

* * *

Toen Daniel Anderson bijna vierentwintig uur later wakker werd, voelde het alsof zijn brein in een dichte mist dreef, vergezeld door een soundtrack van duizend basdrums die zijn zintuigen aanviel. Er kwam een serie losse vragen in hem naar boven terwijl hij helder probeerde te worden.

Wat is er op het terrasje gebeurd? Wie had hem neergeschoten? Waar was hij? Hij had er op het moment geen antwoorden op. Zijn ogen konden steeds beter focussen en hij probeerde zich te oriënteren. Hij lag met een blauwe ziekenhuispyjama aan op een groot bed en was niet vastgebonden. Er zat een dik verband om zijn rechterschouder en –bovenarm en er liepen twee slangen naar metalen statieven waaraan infuuszakken met bloed en een antibioticum hingen. Hij voelde geen pijn in zijn rechterarm, wat hem tot de conclusie bracht dat het geneesmiddel zijn werk deed.

De kamer was ruim en met zeegroen bloemetjesbehang bemeten dat goed combineerde met het hoogpolige donkerblauwe tapijt. Het plafond was laag en de bruine houten balken die erover liepen waren typisch voor een klassiek boerenhuis.

Daniel draaide zijn hoofd en keek door het grote openslaande raam in het midden van de zijmuur naar de golvende groene heuvels met bewegende witte stippen waarvan hij aannam dat het schapen waren. Hij dacht even dat hij terug in Australië was, maar toen werd hij afgeleid door een plotselinge beweging in de verre hoek van de kamer. Hij had de aanwezigheid van de oudere verpleegster niet opgemerkt die in actie kwam zodra ze zag dat haar patiënt wakker was geworden.

‘Waar ben ik in godsnaam en wie...’

Voordat hij zijn zin kon afmaken was de vrouw de deur al uit met een snelheid die haar leeftijd leek te ontkennen. Het was alsof ze alarm sloeg vanwege brand in de kamer. Hij hoorde haar stem gedempt klinken, maar door zijn gebrekkige Spaans had hij geen idee wat ze zei en tegen wie ze aan het praten was. Hij hoefde niet lang op een antwoord te wachten. Hij had ergens het vermoeden dat de naderende voetstappen toebehoorden aan de man die hij van plan was geweest te vermoorden – iets waarvoor hij de halve wereld had afgereisd – maar dat was op het moment het laatste waar hij aan dacht. Daniel stond in de overlevingsmodus en hij moest zien te ontsnappen. Maar hij lag hier gewond en ongewapend in een bed, hij wist dat hij geen schijn van kans maakte.

John Franklins uitgerekte schaduw viel over het zonlicht dat de openstaande deur vulde, en hij stond het volgende moment in de kamer. Hij droeg zijn onafscheidelijke rode honkbalpet, die wel op zijn hoofd leek vastgeplakt. Zonder te knipperen keek hij Daniel met zijn lichtblauwe ogen aan. Franklins gebeitelde

gelaatstrekken werden gedeeltelijk aan het zicht onttrokken door een slordige blonde baard die grijs doorschoten was. Hij ging ongedwongen gekleed in een blauw houthakkershemd met een verschoten Levi's 501 eronder. De western-look werd gecompliceerd door een stel chocoladebruine cowboylaarzen. Franklin beende door de kamer naar de zijkant van het bed, hij stond naast de metalen infuusstandaarden.

‘Dat was niet zo slim van je daar bij het museum, Daniel. Hugo kent doorgaans geen genade. Gelukkig voor jou en tot zijn grote teleurstelling heb ik hem gezegd dat hij nu even niet zijn primitieve instinct moest volgen.’

Franklin liet even een spoor van een glimlachje rond zijn lippen spelen. Daniel keek hem een moment lang aan voordat hij voor de eerste keer sprak.

‘Wil je soms dat ik nu hard voor je ga klappen, John? Een paar weken geleden heb je nog een premie van vijf miljoen op mijn hoofd gezet, en nu verwacht je dat ik je bedank omdat je hebt voorkomen dat je afgerichte gorilla me om zeep heeft geholpen. Je bent een vuile klootzak, en als ik het niet ben zal iemand anders je wel omleggen. Het is alleen maar een kwestie van tijd.’

Franklins glimlach verdween, maar zijn ingestudeerde charmeoffensief was nog niet ten einde.

‘Daniel, die prijs op je hoofd was een van mijn zeldzame vergissingen, excuses daarvoor. Ik zal het je nog wel uitleggen, maar je moet één ding zeker weten, toen ik mijn dwaling eenmaal inzag heb ik iets voor je bedacht dat je niet zult kunnen weerstaan. Ik wil namelijk dat je...’

Daniel viel hem in de rede, het sarcasme droop van zijn stem af.

‘Denk je soms dat ik deze onzin geloof?’

‘Geloof me maar, ik heb twee vijanden die ik veel meer vrees dan jij en die me maar al te graag willen vinden. Ze hebben ruime middelen, maar ze weten niet waar ik verblijf en dat wil ik graag zo houden.’

Voor het eerst sinds hij wakker was voelde Daniel zich enigszins ontspannen. Het was opmerkelijk, maar hij kreeg het idee dat Franklin de waarheid vertelde. Wat op zich een zeldzaamheid was.

‘Ga door.’

‘Wraak en vergelding zijn krachtige emoties, Daniel. De Mossad en de Taliban hebben allebei genoeg redenen om me meedogenloos onder handen te nemen. Ik heb een risico genomen door je hier te houden, maar ik wil je graag aan mijn zijde hebben. Sterker nog, ik heb je nodig. Vergeet niet dat we dezelfde bloedlijn hebben, die van onze grootvader, en op het moment hebben we elkaar meer dan ooit nodig, broer.’

Daniel luisterde aandachtig en knikte Franklin toe om hem aan te moedigen.

‘Terwijl jij de komende weken en maanden herstelt zullen we diepe gesprekken voeren om de wraak op onze vijanden te plannen... wij samen.’

Daniel kon dan wel het gevoel hebben dat hij erin was getrapt, maar hij was oprecht blij dat zijn halfbroer hem voor het eerst als gelijke behandelde.

‘Heb je er ooit aan gedacht wat de Taliban met je zal doen als je in hun handen valt, John? Het zijn beesten.’

Franklin deed een stap naar het bed toe en boog zich voorover, zijn gezicht was slechts een paar centimeter van dat van Daniel verwijderd. Zijn stem was tot een gefluister vervallen.

‘Ik heb er vele slapeloze nachten van gehad, maar maak je geen zorgen, ik heb voorzorgsmaatregelen genomen.’